

20 MILIJONŲ PARDUOTŲ KNYGŲ
NR. 1 BESTSELERIŲ AUTORIS, IŠVERSTAS Į 40 KALBŲ

KEPLER

MEDŪZA

obuolys.

KEPLER

MEDŪZA

Romanas

Vertė
JOLITA NAVICKIENĖ

Prologas

Pasak graikų mitų, Medūza – tai moteriška pabaisa gyvačių plaukais ir tokiu kraupiu veidu, kad vien į ją pažvelgus ištinka mirtis.

Romėnų poetas Ovidijus pasakoja, kad Medūza buvo gražuolė žynė, kurią Minervos šventykloje išprievartavo jūrų dievas Neptūnas. Užuoat nubaudusi dievą, Minerva savo rūstybę nukreipė į jauną moterį – sudarkė jos grožį ir ištrėmė pas gorgones – moteriškų pabaisų būrį.

Nesulaukusi teisybės, Medūza tūkstančius metų išliko atstumtoji.

Ši mitą galima vertinti kaip pasakojimą apie kolektyvinę kaltę, nes, užuoat nubaudus piktadarį, buvo nubausta auka. Ši neteisybė sukėlė aukai baimę – įsitikinimą, kad žmogus mirs, jei netyčia pažvelgs jai į akis.

Helix yra moderni, aukščiausią šalyje saugumo klasę turinti teismo psichiatrijos priežiūros įstaiga Hudingėje, šiek tiek į pietus nuo Stokholmo.

Daugelis *HI* skyriaus pacientų yra įvykdę sunkius smurtinius nusikaltimus ir yra laikomi itin pavojingais ir linkusiais smurtauti.

Tomis Kiferis vakarais ir naktimis dirba sanitaru padidintos rizikos skyriuje. Jam dvidešimt penkeri, jo rankos išmargintos neapgalvotai padarytomis tatuiruotėmis, o rengiasi laisvai – vilki medvilninius džemperius ir juodus džinsus.

Jo tamsiai rusvi plaukai praretėjo dar nesulaukus dvidešimties, ir jis taip gėdijasi savo plikės, kad visada ją slepia po atbulai užsidėta sportine kepuraitė.

Tomis mano, kad per visą savo darbo *Helix* laikotarpį jis yra girdėjęs beveik visko, tačiau pastebėjo, kad po išsiskyrimo su Alisa tapo šiek tiek jautresnis. Vienatvė sulaiko neigiamas mintis.

Tomis su savo sugyventine išsiskyrė prieš pusantrų metų. Tai nebuvo susiję su jokių konfliktu. Ji tiesiog suprato, kad jo nebemyli. Jie apsigyveno atskirai, bet ir toliau bendravo kaip draugai.

Prieš šešis mėnesius ji sutiko Keną, ir Tomiui liko mažiau vilčių ją susigrąžinti.

Kenas labai savininkiškas: kai Tomis užsuka į svečius, jis demonstratyviai gniaužo Alisos krūtis ir laiko ranką jai po sijonu.

Pro nešvariais dryžiais išmargintus bendrojo kambario langus atrodo, tarsi pilnatis būtų nugulusi ant mūro sienos viršaus.

Pacientas, su kuriuo Tomis vengia susitikti vienas, per vakarienę jam pašnibždėjo kelis žodžius apie mėnulį:

– Tai akis, spoksanti į ateitį ir matanti ilgą kraupių žmogžudysčių grandinę, kurios prasidės čia, pas mus...

Po skyriaus vakarinės kavos pertraukėlės Tomis bendrajame kambaryje su keeliais pacientais žaidė „Monopolį“, kol atėjo metas jiems skirstytis į kambarius nakčiai.

Iš pradžių prie stalo žaidimo jie sėdėjo penkiese.

Dabar liko tik Tomis, Salė ir Adidasas.

Salė yra kiek vyresnė nei keturiasdešimtys, jos akys didelės ir tamsios, o tiesūs juodi plaukai įrėmina veidą tarsi vienuolės nuometas.

Ji nuteista už keturis padegimus, iš kurių paskutinis nusinešė dvylikos žmonių gyvybes.

Tomis prisimena, kaip Salė pateko į *Helix* ir buvo izoliuota stebėjimo skyriuje. Ji maniakiškai kalbėjo apie tai, kad jos galvoje gyvena jonvabaliai, ir klykė iš skausmo, šiems deginant ją iš vidaus.

Dabar Salė sėdi tiesiai, ant paties kėdės krašto, ir abu kauliukus paima į dešinę ranką.

Visų jos pirštų galiukai aplipinti purvinais pleistrais.

Iš pradinių figūrėlių liko tik skrybėlė, kurią greitai pastvėrė Adidasas. Kitos padarytos iš aliuminio folijos. Salė susuko foliją į pailgą figūrėlę ir tą sidabrinį daiktą pavadino pimpalu.

Mesdama kauliukus ji teturi keletą blyškių pastelinių spalvų banknotų.

Adidasas prakaituoja, jo marškinėlių pažastys patamsėjusios.

Šį vakarą pacientai buvo keisti ir nervingi: vienas paprastai ramus pacientas anksčiau prisirijo tualetinio popieriaus ir apsvėmė valgykloje, o kitas demencija sergantis senis nerangiai bandė išprievartauti slaugytoją.

Salė bejausmiu veidu stumia savo folijos figūrėlę per aptriušusią žaidimo lentą ir sustoja prie raudono viešbučio Normalmstorgo aikštėje.

– Sveika atvykusi, – ištaria Adidasas ir apgailestaudamas pažvelgia į ją.

Ji atsistoja, apsimeta, kad perbraukia degtuką per dėžutės šoną, akimirką stebi įsivaizduojamą liepsną, tada meta tą nematomą degtuką į jį ir išeina.

Tomis Kiferis kartais pagalvoja, kad gali pasirodyti, jog jam ir kitiems sanitarams moka už tai, kad jie sėdi ir žaidžia „Monopolį“, tačiau iš tikrųjų tai svarbi darbo dalis – bendrauti ir dalyvauti pacientų kasdienybėje.

Adidasas šiek tiek nusivilia, kai Tomis pasako, jog pasiduoda, bet vis dėlto priima pergalę ir triumfuodamas iškelia abi rankas.

– Esu žiauriai turtingas, – konstatuoja jis.

Adidasui dvidešimt dveji, bet dėl vaikiškai apvalių skruostų ir niūrios veido išraiškos jis atrodo kur kas jaunesnis. Ant jo veido – nedidelės tatuiruotės, o *HI* skyriuje jis atsidūrė todėl, kad nusikalstamam tinklui už atlygį įvykdė keletą užsakomųjų žmogžudysčių.

– Ką darysi su visais tais pinigais? – paklausia Tomis.

– Nupirksiu mamai audinės kailinius ir deimantinius auskarus, – pusiau šypsodamasis atsako Adidasas. – Vyresnėliui broliui nupirksiu geltoną *Ferrari*, po velnių, kaip jis apsidžiaugs.

– O sau? – paklausia Tomis, taisydamasis sportinę kepuraitę ant galvos.

– Nežinau, išsipirksiu visus savo daiktus, kuriuos mentai nukniaukė... o tau galėsiu nupirkti *Rolex*.

– Ačiū.

Tomio darbo pamaina nusitęsė po vakarienės, užsiėmimų, septintos valandos kavos, o dabar visus pacientus reikėjo nuvesti į palatas vakariniams vaistams ir miegui.

Tomis pradeda jausti nuovargį. Kai viskas nutils ir koridoriai paskęs tamsoje, jis dviračiu grįš namo ir išves pasivaikščioti šunį. Paskui, kaip įprasta, atsisės priešais televizorių, atsidarys skardinę alaus ir išgers tabletę *Stesolid**.

Alisa jo paprašė rytoj iš pristatymo punkto paimti sunkų siuntinį, nes Kenui skauda nugarą.

Be Alisos jis liktų visai vienas su šunimi, keliomis alaus skardinėmis priešais televizorių, stesolidu ir ilgomis bemiegėmis valandomis.

Helix įstaigoje Tomis dažniausiai dirba komandoje su sanitaru, slaugytoja ir viena iš psichiatrių – Felisija Kohler Frost arba Glorija Madsen.

Šiuo metu jiems trūksta darbuotojų, tad šį vakarą iki vienuoliktos valandos jis liks vienas su Felisija.

Felisija yra bene simpatiščiausias žmogus, kokį Tomiui teko sutikti. Būtent iš jos jis išmoko, kad pagarba ir žmogiškumas čia yra vienintelis įmanomas požiūris.

Kai praėjusį rudenį Salė Solstad tapo agresyvi ir bandė įkąsti sanitarui, Felisija sugebėjo ją nuraminti nenaudodama jokių prievartos priemonių.

– Galvok apie ją kaip apie seserį, kuriai reikia pagalbos, – vėliau pasakė Felisija. – Tavo sesuo patyrė baisių dalykų. Tuo metu tavęs šalia nebuvo, bet dabar esi čia ir tiesiog nori, kad ji jaustųsi saugi ir rami.

Felisija mano, kad Tomiui reikėtų studijuoti toliau, tapti slaugytoju, o gal net gydytoju. Ji tiki juo, nors jis pats savimi netiki.

Jis prarado bet kokį pasitikėjimą savimi.

Felisijai šiek tiek per trisdešimt, ji labai graži ir visada susiriša savo tamsius plaukus į tvirtą kuodą ties pakaušiu.

* Stesolid – diazepamai, vaistas nerimui, traukuliams ir raumenų spazmams gydyti.

Šį vakarą ji atrodė kažkokia susirūpinusi, lyg kažkas būtų negerai.

Jie eina link stebėjimo skyriaus izoliatorių išdalyti vakarinių vaistų, kol koridoriuose dar nakčiai neužgesinta šviesa.

Felisija žiūri į telefoną ir stipriai kandžioja apatinę lūpą. Ji krūpteli, kai kažkas savo kambaryje ima rėkti, o paskui bando nusišypsoti iš savo perdėtos reakcijos.

– Beje, kaip sekasi su Alisa? – paklausia ji.

– Nereikėjo man apie ją pasakoti, nežinau, kodėl taip padariau, viskas galutinai baigta, labiau baigta ir būti negali, – atsidūsta Tomis.

– Gerai... bet paskutinį kartą tau kalbant taip neatrodė.

– Kalbėdamas su tavimi aš tik svajoju, staiga tai pasirodė įmanoma, tarsi galėčiau tapti kitu žmogumi ir ji mane iš tiesų įsimylėtų, bet to juk niekada neįvyks.

– Bet tu juk buvai pas ją namuose ir gėrei arbatą? – paklausia Felisija.

– Tik todėl, kad turėjau padėti jai pajungti naują maršrutizatorių.

– Kas nutiko? – nusišypso ji.

– Nutiko? Nieko, – atsako Tomis. – Padėjau jai pajungti maršrutizatorių, o kai ji padėjo ir patapšnojo man per petį, prakeiktai susijaušinau... pradėjau per daug šnekėti, kaip visada, kai noriu kam nors patikti, nors ir žinau, kad tai sukelia priešingą reakciją.

– Dabar irgi labai daug kalbi, – šiltai konstatuoja Felisija.

– Dieve, atleisk, žinoma, tu man patinki, aš tave gerbiu... atleisk, dabar visai susipainiojau, – sako jis ir abiem rankomis užsidengia burną.

Felisija, kaip jai būdinga, draugiškai nusijuokia, o jis pajunta, kaip jį išpila prakaitas, nuleidžia rankas ir bando greitai paaiškinti, kad neturi problemų su moterimis, bet supranta, jog tai, ką jis dabar kalba, yra visiškai nerišlu.

– Jau girdėjai apie spynas? – paklausia ji, norėdama nukreipti jo dėmesį nuo temos.

– Taip, – linkteli jis ir įsikanda į apatinę lūpą, kad daugiau nieko nepasakytų.

Pastarąją savaitę jie turėjo problemų su kelių *HI* skyriaus patalpų elektroninėmis spynomis. Technikas tikrinti sistemą pradėjo užvakar. Kai kurias spynas reikėtų pakeisti, bet kol tai bus padaryta, visi darbuotojai privalo patikrinti duris, net jei spynos spragteli ir užsidega raudona lemputė.

Koridorių reikia išvalyti: ant grindų mėtosi snuso pagalvėlės, seno popierinio rankšluosčio skiautės, išsiliejęs maistas ir kruvini pleistrai.

Felisija sustojusi paskubomis apsidairo, atsigręžusi atgal kelias sekundes žiūri į koridorių, ir jos veidas vėl atgauna spalvą. Priėjusi prie durų ji perbraukia savo leidimo kortelę, surenka kodą, ir Tomis nuseka paskui ją į stebėjimo skyrių.

Abu šio skyriaus sanitarai šiuo metu nuėję pas moterį, kuri prikimusi balsu šaukia nebegalinti daugiau ištverti.

Ši specialiųjų skyrių sudaro didelė centrinė personalo patalpa su dideliais stebėjimo langais į keturias izoliacijos palatas.

Felisija pasibeldžia į trečiąsias duris, o Tomis nuseka paskui ją.

Kambaryje tvyro prakaito ir šlapimo kvapas.

Pacientas vardu Nelsonas Olsonas Personas izoliacijoje čia laikomas jau tris savaites, nuo tada, kai Kalėjų tarnybos konvojavimo skyrius jį čia atvežė su antrankiais.

Atvežtas jis elgėsi agresyviai, todėl buvo parbloktas ant grindų, gavo injekciją į raumenis, buvo užkeltas ant lovos ir pritvirtintas diržais.

Anksčiau jam buvo nustatytas autizmo spektro sutrikimas, o apylinkės teismas jam skyrė psichiatrinį gydymą už trijų nepilnamečių mergaičių išprievartavimą, nužudymą ir sukapojimą.

Nelsonas – keturiasdešimtmetis, liguistai nutukęs, su didžiulėmis krūtėmis ir riebalų rinkėmis. Jis nuogas storais plastikiniais diržais už rankų ir kulkšnių prarinktas prie plieninės lovos, kuri prie grindų pritvirtinta varžtais.

Antklodė nukritusi ant grindų.

Jis ją nusimeta kaskart, kai tik kas nors užkloja.

Per baltą odą persišviečia pilkšvai melsvas kraujagyslių tinklas.

Milžiniškas liemuo išvagotas strijų ir atrodo tarsi lietuši per čiūžinio kraštus. Tarp šlaunų ir pilvo išsikišęs mažas apipjaustytas penis ir blizgantis kapšelis.

– Aš nekalbu su moterimis, – sumurma jis.

– Labas, Nelsonai, – sako Felisija prieidama prie jo. – Suleisiu tau vakarinius vaistus ir apžiūrėsiu žaizdą, kurią, kaip supratau, pritrynė diržai... ar tai tiesa?

– Tu smirdi, – sako jis Felisijai.

– Ne, nesmirdžiu, – maloniai atsako ši.

– Tavo putė smirdi rūgščiai, dvokia maurais, stovinčiu vandeniu, kaip senos...

– Nelsonai, – pertraukia Tomis. – Gal dabar pakalbėkime apie ką nors kita? Kaip manai? Manau, tai būtų į naudą.

Felisija apžiūri kruviną Nelsono riešą.

– Kol joms nesueina trylika, putės būna cukraus vatos skonio, – tęsia pacientas ir taip ima tempti diržus, kad šie net girgžda.

Vos tik Felisija suleidžia injekciją, jis staiga nutyla.

– Kaip tau šįvakar patiko maistas, Nelsonai? Ar maltinis nebuvo labai skanus? – paklausia Tomis.

– Galima meluoti, kad to nejauti, bet liežuvis tą jaučia, – nusišypso Nelsonas.

– Labanakt, – ištaria Felisija.

Nelsonui ima tekėti skystos išmatos, išsilieja tarp šlaunų, guminiu čiuziniu nuteka pro jo blyškiai pilkas pėdas ir nuo lovos galo varva ant grindų.

2

Felisija išeina iš izoliacijos palatos, palikusi pacientą lovoje, Tomis nuseka jai iš paskos. Kiti sanitarai dabar jau grįžę į bendrąją patalpą. Abu atrodo pavargę ir išsekę. Felisija, nusimetusi lateksines pirštines, liepia jiems nuprausti Nelsoną bei perrišti žaizdą.

– Šiandakt pilnatis, – atsidūsta vienas sanitaras.

– Pacientas miegos iki septynių, atlaisvinkite diržus, patieskite signalinius kilimėlius ir įjunkite papildomą įspėjimo signalą, – sako Felisija.

– Jei norite, galiu padėti jį nuprausti, – pasisiūlo Tomis.

– Ačiū, – nustebęs atsako sanitaras.

Felisija prieina prie durų ir prieš išeidama iš stebėjimo skyriaus atsisukusi žiūri į Tomį tramdydama baimę, kaip vaikas, verčiantis save būti drąsų, nors iš tiesų norėtų miegoti tėvų lovoje.

Tomis neišvertų nuvylęs Felisiją. Priešingu atveju jis tikriausiai būtų jai prisipažinęs, kad prieš pusmetį šiek tiek įsimylėjo vieną pacientę.

Jam pačiam sunku suprasti, kaip viskas galėjo taip toli nueiti.

Toji pacientė buvo jauna moteris, kuri dirbdama su juo darė pažangą, ir pamažu jie pradėjo vis labiau emociškai pasitikėti vienas kitu.

Kelis kartus ji žaismingai pabučiavo jį į lūpas.

Jis pasakė, kad negalima taip elgtis, bet ji tik nusijuokė ir atsakė negalinti susilaikyti.

Didžioji klaida įvyko vieną vakarą prieš tris mėnesius.

Anksčiau tą pačią dieną jis buvo nuvažiavęs pas Alisą, nes jos duše blogai nutekėjo vanduo.

Laiptinėje jis sutiko Keną, einantį į sporto salę. Šis pasakė, kad Alisa yra apačioje, skalbykloje, bet buto duris jis paliko neužrakintas.

Tomis vis tiek paskambino į duris, palaukė ir tada įėjo į prieškambarį, o paskui – į svetainę.

Per televizorių rodė filmą, kuriame pora mylėjosi. Tomiui prireikė kelių sekundžių suprasti, kad tai Alisa ir Kenas nufilmavę patys save. Ji vilkėjo tik raudoną permatomą liemenėlę ir sėdėjo apžergusi jo klubus.

Alisa buvo labai susijaudinusi – to niekada nebūdavo su Tomiu.

Jos burna buvo pravira, o akys taip užsiversdavo, kad kaskart Kenui į ją įsiskverbiant atrodydavo visiškai baltos.

Tomis nuėjo į vonios kambarį, drebančiomis rankomis išvalė dušo sifoną, išmetė didelius plaukų ir muilo nuosėdų gumulus ir paskubomis išėjo, kad nereikėtų susidurti su Alisa.

Grižęs namo jis jautėsi prastai, verčiau būtų pranešęs, kad serga, ir likęs namuose, tačiau išgėrė penkiolika miligramų morfino ir išėjo į naktinę pamainą.

Stebėjimo skyriuje daugiau nieko nebuvo, personalas buvo išėjęs pas nusižudyti bandžiusį pacientą, tad jam vienam teko reaguoti į pagalbos iškvietimo signalą.

Tai buvo ta jauna pacientė, kuri kelis kartus jį buvo pabučiavusi. Po vieno incidento ji vėl buvo paguldyta į stebėjimo skyrių, bet blogai sureagavo į vaistus.

Jis įėjo pas ją, atlaisvino diržus nuo kulkšnių ir riešų, nutraukė prakaituotas paklodes ir švariai pervilkė lovą.

Ji buvo silpna, jai reikėjo padėti nusirengti šlapius drabužius ir nusiprausti po dušu.

Be drabužių ji atrodė kaip fejė.

Kai jis paskui švelniai šluostė ją rankšluosčiu, ji staiga apsivijo rankomis jam aplink kaklą ir giliai pabučiavo.

Nešdamas ją į lovą jis vis dar buvo paveiktas opioido.

Kai jis atsigulė ant jos, viską apgaubė kažkas minkšto ir nerealaus.

Jis prisimena jos vaginos šilumą, savo desperatiškus stūmimus, trumpas, tylas jos aimanas, savo besidaužančią širdį ir tai, kaip ausų landos, regis, pildėsi vandeniu.

Jis atsistojo drebančiomis kojomis, svirduliuodamas pasitraukė ir sustingo iš baimės.

Nespėjus Tomiui atsiprašyti, ji plačiai šypsodamasi pasakė, kad nori tai kartoti kiekvieną naktį.

Po visko jis negali suprasti, kaip tai galėjo nutikti.

Jis stengėsi kuo mažiau dirbti su ta paciente ir po to, kas įvyko, nė karto neliko su ja vienas. Jis vis dar svarsto apie galimybę prisipažinti, bet žino, kad tokiu atveju liks be darbo.

Tomis pasiima lateksines pirštines, valymo priemonės, šiukšlių maišus bei popierinius rankšluosčius ir kartu su kolegomis vėl nueina pas Nelsoną.

Šis jau miega ir garsiai knarkia.

Izoliacijos palatoje tvyro aitrus išmatų kvapas.

Jie atleidžia diržus, o slaugytoja, nuplovusi žaizdą ant riešo, užklįuoja pleistrą.

Tomis su kitu sanitaru nuvalo čiužinį, lovos rėmą bei grindis, o tada, kiek įmanoma geriau, nuprausia paciento sėdmenis ir šlaunis.

Kartais, kai Tomis kelias paras negali užmigti, naktiniuose *Helix* koridoriuose regi pilkai juodą demoną.

Šis nori nusitempti jį atgal pas pacientę, pas tą mažą fėją su lūkesčio kupina šypsena.

Jį ištinka savotiškas transas.

Beveik neįmanoma nusukti žvilgsnio.

Demonas nuaustas iš milijonų skraidančių musių.

Ilga, neryški figūra.

Pirmojoje izoliacijos palatoje vėl pradeda rėkti moteris, tad jie skubiai susirenka daiktus ir kartu išsineša šiukšlių maišus.

– Turime nueiti pas ją, – sako sanitaras. – Bet gal galėtum kol kas prižiūrėti Jasminą ketvirtojoje palatoje... ji, regis, vėl ketina praustis po dušu.

– Gerai, – atsako Tomis, nors dabar jam iš tiesų priklausytų pertrauka.

Jie padėkoja ir atrakina rėkiančios moters palatos duris.

Nusiplovęs rankas Tomis nueina prie ketvirtosios palatos. Jis mato, kad Jasmina jau yra tame paprastame vonios kambaryje. Jis sustoja prie stebėjimo langelio. Personalo pusėje yra žaliuzės, tačiau jos niekada nenuleidžiamos.

Ji stovi po dušu taip arti, kad jei ne stiklas, jis galėtų ją paliesti. Vanduo garuoja, jos pečiai nuo karščio paraudę.

Ji trumpai nukirptais plaukais, jos veidas ištingęs nuo verksmo, krūtys sunkios, su dideliais šviesiais ratilais aplink spenelius, pilvas suglebęs, o gaktos plaukai tamsūs ir žilstelėję.

Ji vis ima muilo iš dozatoriaus ir stipriai trinasi tarpkojį.

Po to, kai būdama trisdešimt penkerių patyrė grupinį išprievartavimą, Jasmina su pertraukomis buvo gydoma ambulatoriškai, tačiau prieš metus ji įsibrovė pas jauną porą Gustavsberge ir kelias dienas juos seksualiai kankino, kol abu galiausiai nukraujavo.

Supratusi, kad yra stebima, ji nususuka nuo lango. Ant nugaros ir sėdmenų matyti gilios drėskimo žymės. Ji vis spaudžia į delną daugiau muilo. Į kanalizaciją nespėja subėgti putotas vanduo.

– Ar viskas gerai? – paklausia sanitaras Tomiui už nugaros.

– Ji prausiasi, nemanau, kad gali sustoti, – atsako šis pasitaisydamas kepurę.

– Žinau, eime pas ją.

– Gerai.

– Ačiū už pagalbą, – padėkoja sanitaras.

– Nėra už ką, – atsako Tomis.

Jis išeina iš stebėjimo skyriaus ir naktinės prietemos gaubiamu koridoriumi žengia pro uždarytas palatas.

Jo rožiniai sandalai taukši ant kiliminės dangos.

Jis visiems bandė paaiškinti, kad kai juos užsisakė, katalogo nuotraukoje jie buvo juodi.

Paprastai tokiu metu, kai visi ruošiasi nakties ramybei, koridoriuose būna nemažai personalo.

Bet dabar skyriuje tylu, nenormaliai tylu.

Apima jausmas, tarsi būtų stojusi ta keista tuštuma, kuri atsiranda prieš perkūniją, kai visas pasaulis sulaiko kvapą, o paukščiai nutyla.

Jis prisimena Felisijos žvilgsnį, kuriuo prieš išeidama į koridorį į jį pažvelgė. Atrodė, tarsi ir ji būtų turėjusi blogą nuojautą.

Silpnas naktinis apšvietimas mėlynai atsispindi grindyse.

Tomis žvilgteli į keistą mažą žvaigždutę iš stiebelių ir plonų šaknelių, gulinčią kampe tarp plaukų ir dulkių kuokštų.

Girdimas vos juntamas traškesys, panašus į statinę elektros iškrovą, į tą lengvą spragsėjimą, kuris pasigirsta velkantis megztinį per galvą.

Atrodo, tarsi jis būtų patekęs į kažkokį tikrovės plyšį.

Galbūt palikęs aną skyrių jis atvėrė ne tas duris ir pateko į lygiagretų koridorių.

Jį pasiekia prisvilusio maisto kvapas, ir jam akimirksniu sutrinka laiko pojūtis.

Už dešimties metrų koridorius pasisuka stačiu kampu ir driekiasi dar dvidešimt metrų iki pat personalo patalpų.

Tomis pasijunta budresnis.

Jis jaučia, kad pilkasis demonas jau čia pat, per nugarą nubėga šiurpas. Stabtelėjęs jis atsigręžia.

Stipriai pamirksi bandydamas sutelkti žvilgsnį.

Tamsoje virš uždarytų fėjos durų pasivaidena vingiuojantis judesys.

Blyksteli blizgios spynos detalės.

Iš nugaros jį pasiekia virpanti šviesa, ir jis apsisuka tarsi sapne.

Viskas atrodo kaip įprasta.

Jis nebežino, ar iš tiesų regėjo tą šviesą.

Vienos palatos durys praviros. Priėjęs jas uždaro ir spusteli rankeną. Spyna neužsirakino, tad jis trinkteli stipriau. Tuo metu iš šono jį pasiekia nedidelis šviesos spindulys.

Pačiame gale, prieš pat koridoriui pasukant į kairę, ore mirga smulkios švytinčios dalelės.

Širdis ima plakti tankiau.

Jis suspaudžia rankoje pavojaus pultelį ir atsargiai žingsniuoja pirmyn.

Nauji sklandantys šviesos taškeliai prisijungia prie kitų, ir jis prisimena Salę su jonvabaliais galvoje.

Prisvilusio maisto kvapas juntamas stipriau.

Šviesos taškelių vis daugėja.

Priėjęs kampą Tomis sustoja.

Tvyro visiška tyla, tik girdėti silpnas spragsėjimas ir traškesys.

Jis giliai įkvepia, pasuka už kampo ir iš baimės suinkščia.

Kūną užplūsta adrenalinas.

Link jo srūva švytinčios dalelės.

Koridoriaus gale, vos už penkių žingsnių nuo personalo patalpų, dega didelis deglas.

Ant grindų klūpo liepsnų apimtas žmogus.

Liepsnos veržiasi aukštyn.

Užsidega lubos.

Atrodo, lyg žmogų būtų apvijusi liepsnojanti gyvatė.

Plaukai dega, burna pravira.

Atrodo, tarsi jis rėktų iš nežmoniško skausmo, tačiau nieko negirdėti.

Tomis nuspaudžia savo pavojaus pultelį ir dabar atpažįsta, kad dega Felisija. Jai iš nosies bėga kraujas, skruostai pajuodę. Sausgyslėms traukiantis, viena ranka išlinksta keistu kampu. Traškėdama ji susvyruoja ir, liepsnų apgaubta, lėtai nuvirsta ant šono.

3

Ankstyvos vasaros šviesa Šventojo Kryžiaus koplyčioje Skogskirkogordeno kapinėse atrodo tarsi blankus priminimas apie gyvenimo laikinumą.

Grubaus smiltainio ir šviesios šiaurietiškos medienos salė – erdvi ir moderni.

Presbiterijoje stovi baltas karstas.

Vargonais atliekamas Frederiko Šopeno „Laidotuvių maršas“ užpildo salę sunkiais akordais.

Komisarai Jonas Lina ir Saga Bauer sėdi toli gale kairėje ir laukia savo eilės prisijungti prie juodai vilkinčių žmonių procesijos.

Ant karsto pastatytas įstiklintas Felisijos portretas.

Nors nuotraukoje ji suaugusi, bet vis dar primena tą mergaitę, kuriai Jonas kadaise išgelbėjo gyvybę.

Po artimiausių gedinčiųjų atsisveikinti prieina gausus būrys draugų.

Jonas su Saga – vieni paskutiniųjų bažnyčioje atsistoja ir lėtai žengia viduriuuoju taku paskui abu Felisijos kolegas iš *Helix*.

Priešais juos einantis vyras prilaiko pagyvenusią moterį už rankos ir ramina mai tapšnoja jai per plaštaką, jiems praeinant pro karstą.

Virš gėlių jūros Jono žvilgsnis netyčia susitinka su moters – jos akys keistai raminančios, blyškios akvamarino spalvos.

Atrodo, lyg ji norėtų jam kažką pasakyti, bet persigalvojusi nuleidžia galvą, o vyras ją nusiveda į jų vietas.

Sunkia širdimi Jonas su Saga padeda po raudoną rožę prie kitų gėlių ir nuleidę galvas kartu su visais grįžta atgal į suolus.

Po laidotuvių pamaldų Jonas su Saga patraukia link išėjimo, padėkoja kunigui ir prieina prie Felisijos brolio Mikaelio, kuris kartu su artimiausia Felisijos drauge sėdi prie apšviestos stiklinės pertvaros.

Jie pareiškia užuojautą. Padėkojęs, Mikaelis žvelgia į juos susikaupusiu, į save sutelktu žvilgsniu.

Kai jie nosisuka ir jau žengia link išėjimo, išgirsta jį pašnibždomis sakant:

– Palaukite, prašau, palaukite.

Jiedu sustoja, sugrįžta ir vėl pastebi tą jo žvilgsnį.

– Tiesiog noriu padėkoti už tuos metus, kuriuos suteikėte man ir Felisijai, – sako jis. – Galbūt galėjome tą laiką išnaudoti šiek tiek geriau, bet tai buvo ilgas kelias atgal... mums abiem.

– Mes tik žmonės, – sako Jonas.

Mikaelis svyruodamas, padedamas draugės, atsistoja, padėkoja jai, žengia žingsnį į priekį ir prabyla prislopintu balsu:

– Yra vienas dalykas, kuris... Tikriausiai tai niekai, bet vis tiek noriu pasakyti... Praėjusią savaitę, grįžusi namo iš darbo, savo drabužiuose Felisija rado mažą popieriaus skiautėlę... Kažkuris pacientas įkišo jai į kišenę raštelį, kuriame buvo parašyta, kad ji nuteista už didenybės įžeidimą.

– Ką apie tai manot? – paklausia Saga.

– Felisija tai pasakė kiek juokaudama, bet žinau, kad jai buvo nemalonu. Tai ją paveikė, – ištaria Mikaelis ir sunkiai nuryja seiles.

– Kaip suprasti? – paklausia Jonas.

Mikaelio skruostai paraudę, akyse tvenkiasi ašaros.

– Nežinau, tiesiog apėmė toks jausmas, – atsako jis ir kelias sekundes stengiasi susitvardyti. – Bet likus kelioms valandoms iki mirties ji... ji atsiuntė man žinutę, trumpąją žinutę. Niekaip negaliu nustoti apie tai galvoti, nes miegojau, buvau išgėręs migdomųjų ir anksti atsigulęs... Ji rašė, kad truputį bijo tamsos. Pamačiau tai ryte, bet jau buvo per vėlu...

– Mes norėtume apžiūrėti tavo telefoną, – sako Jonas.

– Žinoma, aš....

– Kai tik pajusite, kad galit, – priduria jis.

– Aš ją nuvyliau, – sako Mikaelis ir akimirkai sučiaupia lūpas, bandydamas sulaukyti verksmą. – Ji rašė, kad... Felisija rašė, kad tai buvo tarsi karuselė, kuri pakeitė kryptį ir pasisuko... atgal į košmarą.

Dabarties akimirka su visu savo apčiuopiamumu – saulės spinduliais ant odos, oru plaučiuose, vėju, šnarinančiu skaidrią lapiją, – niekada neatrodo tokia maloninga kaip po laidotuvių.

Abu užsideda akinius nuo saulės ir tylėdami leidžiasi nuolaidžiu taku žemyn.

Jonas vilki juodą kostiumą, baltus marškinius ir ryši juodą kaklaraištį.

Sagos šviesūs plaukai supinti į ilgą tvarkingą kasą, ji vilki juodą sijoną, juodą švarkelį ant prigludusios palaidinės, juodas pėdkelnes ir avi juodus aukštakulnius.

Kaip įprasta, ji atrodo stulbinamai graži: švytinti šviesi oda, simetriški bruožai ir didelės dangaus mėlynumo akys.

Ikiteisminį tyrimą dėl Felisijos nužudymo atlieka Pietų Stokholmo policijos apygardos Sunkių nusikaltimų skyrius. Tyrimas tęsiasi jau beveik dvi savaites, bet nors jokių proveržių dar nepasiekta, jie nenori prašyti Nacionalinio operatyvinio skyriaus (NOA) pagalbos.

Felisija buvo nužudyta pusę dešimtos vakaro uždaramė *HI* skyriuje, koridoriuje su daugybe durų į pacientų palatas. Visos vaizdo kameros ir dūmų detektoriai buvo sugadinti, uždegti arba užblokuoti. Felisiją stipriai surišo susuktomis paklodėmis, kurios prieš sudeginant ją gyvą buvo sumirkytos acetone. Policija neaptiko jokio įtariamojo, o apklausas apsunkina tiek pacientų duomenų konfidencialumas, tiek tai, kad dauguma potencialių liudytojų kenčia nuo sunkių psichikos sutrikimų.

Išėję iš kapinių jie įžengia į aidinčią tamsą po geležinkelio tiltu, o tada vėl išeina į saulėkaitą.

Automobilį Saga pastačiusi prie dviejų aukštų pastato, kuriame greta vienas kito įsikūrę tailandietiško masažo salonas ir laidojimo paslaugų biuras.

Ji išsitraukia septintojo dešimtmečio sidabrinio *Jaguar S-type* raktelius; automobilio lakas subraižytas, priekinis stiklas įskilęs, o padangos aplipusios purvu.

– „Didenybės įžeidimas“, – pakartoja Jonas.

– Juk nebūtinai tiesa, kad tą raštelį jai į kišenę įkišo pacientas, – pastebi Saga.

– Ne, žinau...

– Tai galėjo nutikti bet kur kitur, net ne tame pastate.

Jie apsikabina, tada Jonas nučina prie savo juodo BMW, nusivelka švarką, padeda jį ant galinės sėdynės ir atsisėda į vairuotojo vietą.

Ji turi surasti žudiką anksčiau,
nei ugnis ją pasiglemš.

Švedijos detektyvų fenomenas LARS KEPLER, kurio knygų parduota daugiau nei 20 milijonų egzempliorių ir išversta į 40 pasaulio kalbų, grįžta su vienu pavojingiausių Jono Linos serijos tyrimų.

Uždaroje teismo psichiatrijos įstaigoje *Helix* mirtinai sudega gydytoja. Netrukus tame pačiame skyriuje žūsta dar vienas žmogus.

Saga Bauer sutinka imtis slaptos užduoties, iš kurios nebus lengva pasitraukti: apsimetusi paciente ji infiltruojama tarp pavojingiausių Švedijos nusikaltėlių.

Vienintelis jos ryšys su išoriniu pasauliu – Jonas Lina.

Tačiau *Helix* kažkas valdo kitus pacientus. Jie vadina ją Karaliene.

Ir kol Saga ieško žudiko, aukų daugėja.

Tarptautinės sensacijos, tapusios bestseleriu kiekvienoje iš 50 šalių, kurioje buvo išleista, autoriaus Larso Keplerio paieškos taip pat primena detektyvą. Kai net du garsūs švedų rašytojai oficialiai atsižadėjo *Hipnotizuotojo* autorystės, vieno dienraščio žurnalistai atkapstė, jog po Larso Keplerio slapyvardžiu slepiasi Alexanderis ir Alexandra Ahndorilai, švedų rašytojų pora. Priremti prie sienos ir apakinti blyksčių, jie pareiškė: „Parašyti knygą – ne nusikaltimas.“ Taip gimė garsiausia šiuolaikinė Švedijos detektyvų žvaigždė, pardavimais lenkianti visus kitus detektyvų autorius, o kritikų lyginama su Jo Nesbu ir Stiegu Larssonu.

Nudirbė: Ewa Maria Runöqvist

Skaityk.
Komentuok.
Sek.

linktr.ee/obuolys.lt

ISBN 978-609-502-018-5

Grožinė literatūra > Detektyvas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS